

Spomini.

Spisala „Z“.

Dolgčas mi je tu gori v malej mojej sobici, dolgčas mi je po ljudeh, dolgčas po zlatih dneh mladosti. Lica so mi nagubana, obraz razoran, lasje osiveli a to srce še bije v starih slabih prsih, to srce se še krči in razširja, kakor nekdanj, ko mi je še zorna mladost rudela na licih, ko nisem še sedevala sama v malej svojej sobici.

O mladost, ta mladost. Še enkrat bi jo privila k sebi, še enkrat se topila v brezskrbnem veselji, jokala v hitro minljivej boli mladostnih let! Kupila sem si knjižico, črna je brez okrasov, brez zlate obreze in papir ji je raskav. Stari moji prsti se oklepajo peresa, roka mi drhteče ter piše in piše... Mladost hočem, hočem okušati še enkrat v slabih potezih svoje roke.

Piši mi piši roka, nariši mi dneve mladosti. Daj, da mi še enkrat smehljaj razteza oveneli ustni, daj, da mi še enkrat sladka solza mladostne žalosti moči nagubano lice.

Mladost, kako te pomnim! Spominjam se in kri mi ob spominih hitreje leze po starih žilah in lažje mi dihaajo bolehave prsi.

Spominjam se... o ti zlata beseda starih duš! Kako se ta giblje in giblje, vstaja in dviga se pred motnimi očmi. Kako se meša bol in smeh, veselje in žalost nekdanjih dni! Kako se širijo zidovi moje tesne izbice, kako raja krog mene pomladensko cvetje in svitle zimske svežinke! O stare moje oči, ne poznate li znancev, prijateljev mladosti, ne vidite li grmičev in travic, ki so vam dehteli in zeleneli v oni zlati dobi!

O spominjam se... spominjam se...

Glej tu mala vaška kapelica, na pol podrta, brez oken in brez vrat. Na starem potrtem razpelu vise na pol ovenele cvetlice, šopek marjetic je zataknjen k Zveličarjevim nogam, mal deček, ki je splezal na razdrti oltarček, trudi se baš zatakniti vejico bršljana k Odrešenikovi glavi. Spodaj pa skačejo, kličejo in vičejo mali vaški otroci. Tukaj peko hlebčke in povitice iz blata, ondi prodajajo moko — cestni prah, drugi spet pletu velike venice iz plavih regratovih cvetk a ostali se kamenčekajo, smejejo, prepirajo in kriče... O brezskrbnost v vzklikih, v smehu! Ti prah, ki polegaš po mladih glavicah, ti prst, ki se držiš malih belih predpasnikov! Kaj mar če pridejo čez pol ure ali še prej matere, če okregajo dekletca in natepejo dečke radi zamazanih kril in strganih hlačic!

Glej tu bratca! Leži v zibeli in joče in joče. Jaz sedim poleg na pručici, pojem, zibljem a otroče le joka in joka. Večer je že, sama sem, iz kotov leze mrak, vlega se pod strop, ovija stvari krog mene, prijema, objema me. Otrok še joka in jaz naslonim glavo na zibel in začnem jokati še sama. Tako gorko mi lijejo solze čez lica, kapljajo mi na roko, močijo mali predpasnik. In čez hrbet me obliva mrzla zôna in pred očmi se prikazujejo čarovnice in zli duhovi. Otrok joče in joče a jaz jokam ž njim, dokler njemu in meni zaspanec ne zatisne oči. Ah, ono zdravo otroško spanje! ... Glava mi leži na pručici, lica so še mokra, a moji udje tišče se male zibeli, kjer sniva bratec otroški sen.

Spominjam se dalje Na vežnem pragu sedim in velika punica mi leži v naročji. Ljudje hodijo mimo, smehljajo se mi, a jaz pritiskam in negujem svoj zaklad, nežno šepčem s tiho svojo punčico. Jedno oko ji je sicer izbito in konec roke ji manjka, a kaj mari otroku za to! Siva, domača mačka priplazi se k meni, takoj se oklenem tudi nje. Prijetna toplota mi prihaja iz njenega trupla v kožo. In tako sedimo vsi trije: punica, mačka in jaz na vežnem pragu in gledamo zvedavo v svet. Kaka kokoš zakokodače ali petelin zapoje, mušice rajajo pred nami, na dvorišči pa laje naš Karo. Eh ta Karo! ... priskače, prileti, mačka mi skoči iz naročja, punica pade na tla in mehka nje voščena glava ima zopet par lukenj več. Da kaj za to! Naša Marijana pere; milnice dobim in potem spuščam take lepe, okrogle svetle mehurčke in gledam za njimi, kako se spreminjajo, vrté, poletavajo, dokler se ne sprše v prazen nič. Pena gineva za peno, jaz pa slonim na oknu in piham v slamico in nove in zopet nove penice se vzdigajo v zrak.

Kazalec naše hišne ure kaže 10 minut pred osmo. Zdaj je treba hiteti iskati abecednik in računico, tablico in gobico. Kako hitro morajo stopicati male noge, kako mi vsled tega rdi obraz! In oj ta šola siva in zastarela, resna in stroga v svojej starosti! Oj ozke, črvice klopi, oj razrezane, počeckane in počrnjene mize! To staro razpelo, ta otemnela cesarjeva podoba in ona velika bela peč! In oni naš stari dobri učitelj sè svojo tobačnico in suhim prijaznim obličjem Davno je že, kar je umrl. Tudi njegova naslednica, mlada nežna učiteljica je umrla kmalu za njim. Kako smo otroci tedaj plašno stali krog groba in bojazljivo gledali tujo, mestno gospodo, ki se je pripeljala k pogrebu. Siv, deževen dan je bil in nas so bolele roke od držanja dežnikov. Blatne luže so stale mej grobi in trava je poglela.

Oj, to žalostno, zapuščeno, vaško pokopališče! Kolikokrat sem

se plazila mej grobovi in potikala po malej mrtvašnici, mej nosilnicami, motikami in lopatami. Črna vrata z belim križem, lopate, zidovje, nosila, vse dihu oster, neprijeten duh, duh smrti. In potem sem šla tija pod veliki leseni križ, kjer je rastla najlepša trava, legla v jamico mej grobove in gledala čisto, vedro nebo.

Ni me bilo strah. Vsaki dan sem se plazila mej križi po pokopališču, potikala okrog, ali tako-le leže mej grobovi, gledala sivo zidanje naše cerkve. Zrla sem tja gori v zvonik, ki je siv, oškrbljen in odrgnjen silil v jasno modro nebo. Ob sobotah pa se je gibalo in zvonilo tam gori, da so se jasni, polni glasovi raztezali daleč tija čez našo vas. O tisto zvonjenje, tisto melodično pritrkavanje ob vročih, poletnih popoldnevih. Kako se je zibal zrak, kako se je vse usnivalo v sveti praznični mir. In potem ob praznikih je bila mala cerkev, s pozlačenimi altarji, polna molečih ljudij... Orglje, one mogočne orglje in ti pobožni akordi, ta sveti blažeči duh kadila... Brleče sveče, resni duhovnik, nedolžni strežniki, globoki vzdih, šepet srčne prošnje, o, tajnih molitev polna atmosfera...

Se se spominjam onega vrvenja po maši, gneče mej vrati, hihitanja po poti...

In cerkev gineva izpred mojih oči, šepet pojema, zrak se temni...

Sivi, žalostni jesenski dan prihaja mi pred oči. V poštnem vozu sedim, kolesa ropočejo, podkve pekečejo, jaz pa se peljem tja venkaj v svet, venkaj iz tihe, mirne domače vasi. Gosta, mokra megla sili skozi majhna okna, hladi mi lica, leze mi v mozek. In voz drv, ropoče, drdra...

Pridemo do velikega poslopja. Polno lučic se sveti iz mraka in zvonjenje se čuje iz teme. Zdaj pisk, ropot, brlizganje... rujavi bradati obrazi, temni plašči, premikajoča se svetilka... V kupeju slonim, železnica hiti tjakaj v mrak, meni pa bije srce v strahu. Kako ginejo temne gruče pred očmi, kako se zopet kopičijo zunaj v gostem mraku! Pisk mi trga ušesa, brlizganje mi vrta v glavi. In dalje, dalje hiti železnični vlak. Svetlika se za griči, drevesa, drogi, pečine izvijajo se iz teme. Daleč tam iz megle se prikazujejo poslopja, hiše. Vlak zaropoče pred kolodvorom. Glava je težka, noge se tresejo. Hladna sapa veje in dež prši v obraz. Noga mi tolče po mestnem tlaku in oko se ozira po teh visocih hišah. Kako se vijejo ulice, sezajo druga v drugo, preprezajo mesto. Jaz pa hodim iz druge v drugo, dalje in dalje. Postrešček se peha zadej s prtljago, ob strani se zavija mama v toplo ogrinjalo. Veliko poslopje se prikaže, cerkev stoji poleg. Težka vrata se odpro, hladen vzduh nam zaveje nasproti. Tenek glas zvonca zazvoni, bela, ozka vrata zaškripljejo. Resna nuna

stoji pred nami, črna halja jo zavija, senči ji blede obraz in velik molek ji visi ob pasu. Tiho se izvijajo besede iz njenih ust, ko ji oko mirno počiva na kamnitem tlaku. Še en stisk roke, še en poljub in jaz korakam z nuno skozi ozka vrata. Samostanska tišina me objema, raz stene gledajo me sveti svetniški obrazi, moji koraki se glasno slišijo po dolgem hodniku. Po prstih stopam dalje, oko mi začudeno zastaja, na velicih omrežnih oknih, na resnih, belih stenah, polumrak in tihota mi vlivata bojazen v srce. Nobena sapica ne giblje zraka, velike postave se nemo premikajo mimo in oprezno se zapirajo vrata za nama.

O ti tihi, mirni zrak samostanskih zidin, o vi dolgi, molčeči koridori, ne zamrežena okna! Ti duh premišjevanja, ki se raztezaš po celicah, ti boječi šepet gojenk! O ti vrt z visocim zidovjem, oj obednica z dolzimi mizami, kjer se bero mej obedom svete zgodbe. Kako se skrivnatno meša v rožljanje žlic in vilic, krožnikov in stolov, mej tihe nunine stopine ta jednakomerni glas.

Kako se sniva v posteljah, ko se zunaj po hodnikih plazijo črne postave krog oltarčkov, ko šepetajo, molijo in vzdihujejo pred svetimi podobami. O te molitve, to pobožno sklepanje rok, to počasno drsanje jagod molka mej prsti.

In potem počitnice doma, kako pomnim tudi vas! Tiste stare skrinje, razbiti zaboji pod streho, o kako je bilo prijetno klečati poleg njih in jemati stvar za stvarjo iz njih. Stare moje oblekice, polomljene igrače, tu v tem kotu kopa knjig, tam zopet venec potrlih in zaprašenih papirnatih rož. Kako je bilo prijetno sedeti mej staro šaro v prahu in smeteh ter listati po raztrganih knjigah! Kako so mi gorela lica, ko sem iskala raztresene liste Jurčičevega »Desetega brata« po starem zaboju in kako mi je vtripalo srce, ko sem vrhu senenega kupa v skednju brala prvi roman! Kako sem bila ponosna, ko sem dobila prvo prijateljičino pismo po pošti; s kako važnostjo sem si vselej zatikala peresnik za ušesa, kadar sem ji v listu naznanjala svoje novice.

O da, ti zlati, dragi čas budalosti in nedolžne domišljavosti!

Kako sem se ogledovala, ko mi je prvokrat dolgo krilo pokrivalo gležnje, kako ponosno sem odzdravila, ko se mi je prvi možki klobuk dvignil v pozdrav.

Neumnost, neumnost! A vendar kako lep in jasen je bil oni čas!

Nekaj stopinj od nas, pod hribom izviral je studenec, še slišim njegovo živahno žuborenje, ko je silil izpod skale venkaj na dan. Pečine in skalovje se je dvigalo krog in krog. Bršljan in trave so jih opletale in mah jih je obraščal. Nad njimi pa so širile mogočne

bukve svoje veje in še dalje tam je šumel tihotni smrekov gozd. Tu sem posedala zvečer, ko je v vasi zvonilo zdravo Marijo. Žužki so peli v travi, nad mano pa je veter šepetal z drevjem. Listje je polahno padalo na me in studenec je skakal čez kamenje tja v dolino. In naslonila sem se na zobate poraščene skale in gledala, kako je počasi luna lezla izza vrhov in kako so se zvezde vžigale na obnebji. Vasica je mirno ležala pred mano, v meni pa so vstajale misli in zginjevale, kakor bistre vode žuborečega studenca. (Zvršetek pride.)

Iz vsakdanjosti.

Bajno lepo grajska okna
Se z višine v dol žaré;
Ker grajščakov god veseli,
Pri šampanju tam slave.

In veseli smeh odmeva
Z grada v tiho, mirno noč,
Kjer so luči že vgasnile
V oknih bornih kmečkih koč.

Mnog se govor govoriči,
Čaše žvenketajo vmes,
In izborna prirejena
Draga so jedila res.

V jedni koči revna vdova
Pa bolestno se solzi:
Ker ji hišico prodati
Nesprosljiv grajščak veli....

Zorana.

Književnost in umetnost.

Pesmi kneza Nikole I. v italijanskem jeziku. Nedavno je izšla v Rimu pri založniku Enrico Voghera knjiga z naslovom: »I Nuovi Canti di Nicola I, principe del Montenegro«. »Natura ed arte«, uvaževani italijanski perijodični list izraža se o noveji knjigi, ki je posvečena kneginji Jeleni Neapeljski, jako laskavo.

L' amore di Paolo Mantegazza. Plodoviti, znani italijanski pisatelj je spisal knjigo pod naslovom L' amore. Materijalist Mantegazza je ostavil v tej knjigi svoj navadni način pisanja ter pravi, da morajo zopet oživeti starogrški pojmi o idealu ljubezni, da ženska je lepa po telesu, a še lepša da je po duhu. V Italijanih da je glavni povod ljubezni strast in ljubav telesne lepote, kar je krivo nebrojnim samomorom, dvobojem in ubojem.

Vrešarja in mi done v duši, kakor daljni glasovi proroških zvonov.
— — Ali sem vedno vbogala, slušala svoj notranji glas?

Mislím da, vsaj srce mi ne očita ničesar, kar bi ne bilo prav storjeno. In ako je res to pogoj prave sreče, tedaj menda smem reči, da sem srečna, ali ne moj stari oddaljeni prijatelj?

Iz poezij H. Heine-ja.

Prevel Al. B—č.

V eliko ti o meni	Obraz so delali važen,
Našepetali so,	Majali so z glavo,
A kar mori mi dušo,	Hudobnega so me zvali,
To zamoščali so.	In ti si verjela to.

Najhujše izmed vsega,
Pa znano jim bilo ni,
Najhujše, najblaznejše
Mi skrivno v prsih spi.

N ocoj pa družbo imajo,	A ti me ne vidiš; v temoti
Vsa hiša sveti se,	Tu spodaj sam stojim;
Tam gori za svitlim oknom,	Še menj pa vidiš v srce mi,
Pa senca se maje.	Kjer, ah! tako trpim.

Ubogo srce te ljubi,
Te ljubi in trpi,
A ti ne vidiš, da poka,
Dā poka in krvavi.

Spomini.

Spisala „Z“.

(Zvršetek.)

nogo misli mlado šestnajstletno dekle v tajinstveni polutemi večera zunaj pod milim nebom! Sanjarila sem tudi jaz prazne, srečne sanje mladosti. Bajke so mi prihajale na um in domišljija mi je vstvarjala oborožene viteze in vitke grajske hčere pred očmi. Romantična okolica mi je vzbujala domišljijo in oživila sem

jo z ljubečimi pari in hudobnimi nasprotniki. Tam ob onej skali je morda slonela, a on bi jej stiskal roko, tam pod ono smreko je morda počivala in on jej je šepetal v uho ...

Ej neumnost, neumnost! Tudi sebi nisem pozabila ustvarjati romantičnih dogodkov.

Kako so bili svetli nekdanji ideali moji! Kako naivno si predstavlja nevedna duša svet. Kako je tu vse svetlo, rožasto, veselo, srečno ...

Kje ste, kje ste vi časi, ko duša še upa in veruje v srečo, ko duh brezskrbno zida v zrak? Kaj imaš srce od vsega!?

Kako hrepeni mlado srce po ljubavi, kako pobožno čaka, kedaj se užge v njem plamen ljubezni? To počasno vzscvitanje, te tajne želje, ti iskreni, dolgi, preseči pogledi. Srce močno bije in rudečica sili v obraz. O, s kako naslado sem prebiralala Preširnovе, Levstikovе in Jenkove pesmi, ki mi jih je posojal — on — on, prvi predmet ljubezenskih mojih želja. O, tiste tenke, male črtice pod kiticami te ali one pesmi, tisto vprašanje: »Ni-li ta pesem krasna?« in oni pomembni pogledi, kak vir srečnih občutkov so bili zame. In oni neznatni klinčki, mali skromni šopki priprostih vrtnic, kako so mi rajsko duhteli, kako se je moje oko slastno napajalo na njih rudečej barvi. In tiste uboge kresnice na trati, katerim sem dan na dan smukala glavice, zdaj jim verjela, zdaj zopet dvomila, jezila se in smejala nad svojo praznovernostjo a kljub temu vendar zopet in zopet vpraševala: »ljubi me« ... »ne« ... »da« ... »ne« ... »da«? ...

In ljubil me je.

O tista naša polutemna veža, kjer sem prvikrat čutila na ustnih njegov plahi, kratki poljub, kjer mi je prvikrat njegov vroči dih grel lica! In tista stara miza, pri katerej sem se prvikrat topila v solzah ljubezenske sreče!

Kako mi oživljajo stare kosti, ko se spominjam teh davno minolih, oh, tako srečnih dni!

Ti mlado srce, le pij srečo, pij ljubezen, saj tako hitro mine, tako hitro izgine iz duše kakor krasna mavrica sè svojimi nežnimi barvami.

Dobe se dobri, skrbni ljudje, katerim je dolžnost uničevati nežno cvetličje mladih src. S prikrito radostjo razkrivajo vse zapreke in ovire, katerih mlado ljubeče oko ne vidi in videti noče. Z veseljem sipljejo dvom v srca, zaničljivo se posmehujejo svetim čutilom nedolžnih duš.

Nazaj! Ti izbiraj tu, a ti ostani ondi. Kaj imaš ti?! — Plačaj, plačaj, ako hočeš imeti srečo, zastonj je ni! Edino cvenk denarja ti odpre raj, revežu pa ni treba želja ...

Še se mi svetijo v duhu one sive, ostre oči in še mi doni v ušesih oni navidezno prijazni glas:

»Moj sin je fin dečko, kaj ne da? Samo greh bi bilo zanj, da bi si kar tako-le katero izbral. No, kakih deset tisočakov dote, potem bi že bilo...«

In sarkastično se mu je posvetilo v tistih strogih, sivih očeh. Celo grozdje mi je prinesel in do doma me je spremil, ker sem mu tako pametno pritrjevala...

O ti strastna bolest mlade duše, ti obup, ki se vjedaš v srce! O ti bridka zavest slabosti, ti trdi mejni kamen: »Samo do tu, a zdaj nazaj!«

Kako se vije ljubezen, kako ona peče in žge!

Znane so mi dolge noči, ko se oči zastonj zapirajo, ko udje zastonj žele počitka. Še vem, kako se je v nočni tišini vzbujal v meni ponos, kako je rastel, navdajal me. »Pusti, ne sili se,« šepče ti on v ušesa, a srce vzdihuje »ne morem.« Kako se to bori v ozkih prsih, kako rujejo te moči v čustvih, kako razburkavajo kri v žilah!

Pamet je zavladala nad srcem. O ne zabim te, deževno, jesensko popoldne, ne zabim te, ozka blatna cesta, ne tebe mokro bičevje ob poti. Ponos se mi je šopiril v prsih a srce je plakalo. O ti staro moje srce li pomniš še oni prepir?!

Kako gladko mi je tekkel jezik, kako ostre pušice so mi vrele iz ust.

»Konec naj bo,« sem rekla in bil je konec. Nikdar več mi ni skušalo srce one sreče, onega trepetu blaženosti, one pretresujoče radosti prve ljubezni. Ponos mi je zacelil rane a srce je postalo prazno.

Mladost! O ti elastična mladost, ki se stokrat varaš in zopet tolikokrat verjameš! Oj, sreča, kako vse drvi za tabo! Tako lepo se svetlika, mameče, vabeče miglja pred nami in znova se začne boj za — nič! Kako ljubko se sveti kresnica v jasnih letnih večerih, kako raja pred očesom, kakor ko bi raz nebo padla zvezdica — a pri luči, pri dnevnem svitu otemni njen blesk in nelepa muha nam leze po roki.

Sreča! Kolikokrat meni srce, da te ima v svoji oblasti, a objemlje le tvojo senco. Prezare, ki jih okuša mlada duša, ono počasno ohlajanje, vedno in vedno večajoča se praznota v čutečem srcu prihaja na tvoje mesto.

In vendar vi upi, vzdih, joki mladosti, ve poražene nadeje, strte nade mladega srca, tudi vas si želim nazaj! Saj vi dopuščate vkljub svojej grenkobi, da se mlado srce veseli modrega neba in zelenih trat, življenje se nasmiha tudi skoz vaš temen zastor.

Kako se mlada usta rada raztezajo v smeh, četudi se v očeh še bleste solze!

S prijateljicami smo se smejale, radovale po cele dolge zimske večere. Ogenj je prasketal v peči, zunaj se je burja zaganjala v okna, na mizi pa je ugodno brlela svetilka, rudeče senčilo je blažilo preostro svitlobo in risalo krog nas dražestne rožaste svite. In oči so se bliščale, šale so švigale sem in tja in smeh je spremljal naš pogovor. Oh, in tisti »domino« sè svojimi črnimi očesi, tisti dobitki v orehih ali lešnjikih! Dà, vi davni zimski večeri, kako ste bili vabljivi v nedolžni svoji razposajenosti! O ti dragi glasovi stare kitare našega sosedu, kedaj ste mi zadnjič doneli v ušesih! In tisti prosti ples v naši hiši! Kaj so bili poznejši mestni plesi sè svojimi parketovanimi dvoranami, blestečimi lustri, šumečo svilo, frazastim šepetanjem, proti onim našim predpustnim igram, ki so se ponavljale vsak večer! Ej, kako so nam bliščale oči, kako so se dvigale prsi, kako nam je vtripalo srce.

Oh, in oni jesenski popoldnevi, ko so se oblaki drvili po nebu in je sapa divjala čez vas. Veter se je lovil v krila, zastavljal mi noge, zaganjal se v lica in poigraval se z lasmi. Kako se je lahko pozabila vsa bol, vse želje, ko mi je čili, hladni jesenski zrak širil prsa. Kako se je mala naša župna cerkvice tam na griču svetlikala izza temnega ozadja oblačnih kop, kako so temno zeleni smrekovi gozdi krili hribovje, ki je obrobilo drago domačo vas!

In burja, ona ostra, drveča burja, ki je vela tamkaj od kraške strani! Kako bi moje stare kosti zadrhtele zdaj, če bi jih objemal mrzli njen pih!

O ti mladost, ne toni mi še nazaj v pozabljivost, vi spomini, kaj mi izginjate iz stare glave! Kaj mi režite naproti ve osamela leta brez sreče, kaj se mi silite pred oči vi dolgi prazni dnevi!

Kako so mi strmele oči v koščeno mrtvaško obličje prvega umrlega sorodnika, kako otožna sem bila, ko mi je prvikrat žalna obleka ovijala ude!

Leto za letom so mi potem odmirali znanci in drugi tuji ljudje so stopali v izpraznjene prostore.

Kako dolgo je že, ko mi je noga prvikrat stopila čez prag moje sobice, kjer sedevam zdaj leta in leta! Pismonoša mi včasih potrka na vrata in črnoobrobijene liste mi pušča na mizi. O vi nekdanji prijatelji zorne mladosti, davno vas že krije hladna prst. Kako redka je še vrsta znancev mladostnih let!

Kedaj obiščeš mene koščena smrt, kedaj mi otrpne to staro, slabo srce, kedaj mi osteklene motne oči?

Življenje, koliko je v tebi tuge, radosti, koliko dogodkov se razvrsti v tvojem teku! In vendar, kako nič je sled, ki ga zariše okorna človeška noga va-te. Tuji koraki ~~kor~~rišejo naše stopinje in življenje se vrti dalje v starej svojej osi. Eni izginjajo, drugi nastopajo in ko preminejo tudi oni, pogreša se jih tako, kakor onih, ki so šli pred njimi.

Morda že čaka na-me naslednica. Ko me poneso v ozkež lesenej krsti venkaj, vseli se že morda druga na moje mesto. Druga bo tu životarila osamelo življenje in se spominjala svoje mladosti, kakor se je spominjam jaz, dokler ne zastane tudi njej udar srca in ne ponesó tudi njo venkaj na prostorno, mrtvaško polje.

Vaška idila.

V gostem prahu tam po cesti
S krikom se dečad podi,
In za njo pa se srdita
Tolpa vaških psov drvi.

»Norec, norec!« deca vpije,
Da prošinja celo vas;
Jedva čuti je med hrupom
Kot bi nekdo pel na glas.

Na klobuku pisan venec,
V velej roci šop cvetic,
Mož postaren in slaboten,
Tam popeva bledih lic. —

Vanj pa z vseh straniž zaganja
Z smehom mlada se druhal;
Kakor butal bi ob skalo,
Razbrzdani morski val.

Poleg ceste radovedno
Zbira se gledalcev krog;
A nad bednim, blaznim pevcem
Zareži mej njimi mnog.

Mož se v žalnej nezavesti
Preganjalcem le smeji:
Meni pa ljudij brezsrčje
Solzé sili na oči.

Zorana.

Književnost in umetnost.

„Slovanska knjižnica“. — Snopič 78-79-80-81. Slovenski osmošolci. Na razstanku. Cena 1 gld.

Z osobitim veseljem in s posebnim ponosom kažemo Slovenci lahko na to najnovejšo knjigo ter pravimo: Evo koliko nade, no, koliko dobrih, dà, izvrstnih moči vstaja nam Slovencem! Da govorim sè srcem na jeziku, dolgo me še ni nobena naša knjiga tako razveselila, kakor ta, katero so izdali naši najmlajši pisatelji.